ΛΙΛΑ ΛΑΛΑΟΥΝΗ (ΡΕΣΙΤΑΛ)

"Οταν πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια ἄκουσα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Λίλα Λαλαούνη, ἔγραψα μεταξὺ ἄλλων πώς, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξαιρετικά της φυσικὰ μουσικὰ χαρίσματα, δὲν εἶχα παρὰ νὰ εὐχηθῶ νὰ μὴ παρεμποδισθῇ ἡ ἐωτερική της ἐξέλιξις ἀπὸ τὴν τεχνική της πρόοδο. Γιατὶ δυστυχῶς κατὰ κανόνα πολὺ λίγα πρόωρα ταλέντα δικαιώνουν τὶς ὑποσχέσεις ποὺ δίνουν ἀρχικῶς. Σ' ὅλους παρουσιάζεται ἡ ἐπικίνδυνη μοιραία στιγμή, ποὺ καλοῦνται ν' ἀποδείξουν ἂν πρόκειται νάβγῃ κάτι σοβαρὸ ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς παιδικῆς ἡλικίας των.

Ἡ Λίλα Λαλαούνη λοιπὸν μὲ τὸ χθεσινὸ ρεσιτάλ της μᾶς ἀπήντησε κατὰ τρόπον σαφῆ ὅτι σοβαρεύεται!

Παρουσιάζει βέβαια καὶ στὸ τεχνικὸ ἐπίπεδο μιὰ τεράστια ἐξέλιξι. Δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ θαυμάσῃ τὶς μαργαριτάρνιες σκάλες της, τὶς ἐλαφρὲς πεταχτὲς της ὀκτάβες, τὴν εὐλυγισία, τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴ βεβαιότητα τοῦ τουσέ της, τὴν ἐκπληκτικὴ δύναμι τοῦ τόνου της. Καὶ ὅλες αὐτὲς ἡ ἰδιότητες κάνουν ἀνατριχιάστικο τὸν πιανίστα.

"Οταν ὅμως ἕνας πιανίστας καταρθώνῃ νὰ τραγουδήσῃ μὲ τόση συγκεντρωμένη ἡσυχία, μὲ τόσην ἐσωτερικότητα, τόσο ὀνειροπόλα, μὲ τόσην παρθενικὰ καθαρὴ καὶ εἰλικρινῆ αἰσθηματικότητα, ἕνα μικροπραγματάκι, ὅπως ἦταν τὸ Ἀνταντίνο τῆς σονάτας τοῦ Σοῦμαν, τότε πιὰ δείχνει πὼς δὲν εἶνε μονάχα πιανίστας, παρὰ μουσικὸς ὁλόκληρος.

Καὶ αὐτὸ ἤθελα νὰ τονίσω κυρίως. Τὸ ὅτι στὴν ψυχὴ τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ κοριτσιοῦ ζῇ πάντα ἕνα δυνατό, ὑγιεὶς καὶ ἀνόθευτο αἴσθημα γιὰ τοὺς κρυφοὺς παλμοὺς τῆς Τέχνης, μᾶς δίνει τὴν πιὸ ἁλάνθαστη ἐγγύησι γιὰ μιὰ σημαντικὴ συνέχισι τῆς ἐξελίξεώς της.

Ἡ σονάτα τοῦ Λὶστ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ κάνῃ καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν καὶ μοναχὰ ὡς κατόρθωμα ποὺ ἀπαιτοῦσε φυσικὴ δύναμι. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἐπέτυχε γοητευτικώτατα ἀληθινὰ πράγματα, εἶνε τὰ πρελούντια τοῦ Σοπέν. Γιὰ νὰ ἀναφέρω τὰ σημαντικώτερα, θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσω τὴν ἀνώτερη ἀπόλαυσι ποὺ κατώρθωσε νὰ μᾶς δώσῃ μὲ τὴν αἰθέρια ἀπόδοσι τοῦ τρίτου, μὲ τὸ νοσταλγικὸ τραγούδημα τοῦ τετάρτου, μὲ τὴν ἀπαλὴ τρυφερότητα τοῦ δεκάτου πέμπτου, μὲ τὸ φροντισμένο ξετύλιγμα τῆς πολυτίμης γκιρλάντας τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου.

"Οσο γιὰ τὴν «Φιλὲζ» τοῦ Μέντελσον, μὲ τὴν ὁποίαν εὐχαρίστησε τὸ ἐνθουσιῶδες κοινόν, νομίζω πὼς δὲν εἶνε ὑπερχολὴ νὰ πῶ ὅτι τὴν ἔπαιξε μὲ ἀνυπέρβλητη εὐκολία καὶ ἐλαφρότητα.

Δυστυχῶς δὲν ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ τὴν χειροκροτήσουν.

Καὶ ὅτι ἔλαμψαν διὰ τῆς ἀπουσίας των ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ μουσική, μονάχα ὅταν τὸ ὄνομα ἑνὸς παγκοσμίου καλλιτεχνικοῦ ἀστέρως ἐξασφαλίζῃ τὸ «κοσμικὸ γεγονός», εἶνε ἴσως φυσικό. Δὲν φαίνεται ἀρκετὰ ἀριστοκρατικὸ ν' ἀπονείμουν τὶς τιμὲς ποὺ τοὺς ἀξίζουν σ' ἕνα νεαρὸ ἑλληνικὸ ταλέντο.

Ποῦ βρισκόταν ὅμως ἡ ἀθηναϊκὴ νεολαία ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν μουσική; "Ἐχομεν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τρία Ὠδεῖα, μὲ παραπάνω ἀπὸ δυὸ χιλιάδες μαθητάς.

Καὶ σ' αὐτοὺς δὲν ἐπαρκοῦν τὰ ἑλληνικὰ ταλέντα; Κι' αὐτοὶ ἐπέφτουν ἔταν πᾶνε νὰ τ' ἀκούσουν;

Πολὺ σωστό! Οἱ μέλλοντες σνὸμπ πιάνουν νωρὶς τὴ δουλειά τους. Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀρχίζουν νὰ γίνωνται μπλαζὲ ἀπὸ τὰ δεκαπέντε τους χρόνια!

ALEX THURNAYSSEN